

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/106/2013
Identifikačné číslo spisu:	6013200430
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6013200430.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Príbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu GATIAL, s.r.o., so sídlom vo Zvolene, Neresnícka cesta 6430, zastúpeného advokátkou JUDr. Máriou Kuttnerovou, so sídlom vo Zvolene, AK Kozačeka 2003/40, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 2. januára 2013, č. 1100301/1/179/2013/14003, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. mája 2013, č.k. 23S/56/2013-29, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/56/2013-29 zo dňa 22. mája 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 22. mája 2013, č.k. 23S/56/2013-29 ako nedôvodnú zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/179/2013/14003 z 2. januára 2013. Napadnutým rozhodnutím žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Banská Bystrica (ďalej len „správca dane“) z 3. septembra 2012, č. 9614401/5/2395385/2012/Bi, ktorým žalobcovi nepriznal nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2010 v sume 49.668,20 eur a vyrubil mu rozdiel dane z pridanej hodnoty vo výške 273,30 eur (§ 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov; ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“), pretože žalobca nesplnil zákonné podmienky pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) podľa § 49 ods. 1, ods. 2 a § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), nakoľko nepreukázal reálne uskutočnenie obchodov a vznik daňovej povinnosti tak, ako boli deklarované vo faktúrach; neuniesol dôkazné bremeno a v celom konaní nepredložil dôkazy, ktorými by dokladoval nadobudnutie tovaru od spoločnosti ALABASTER - ONYX, s.r.o. a následný predaj a prepravu tovaru do Maďarska.

Krajský súd sa oboznámil s obsahom administratívneho spisu žalovaného i správcu dane a postupom podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Žalovaný a správca dane dostatočne zistili skutkový stav veci a na jeho základe dospeli k správne právnemu názoru, pričom žalovaný sa podľa krajského súdu dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu v odvolaní podanom proti prvostupňovému správne právnemu rozhodnutiu.

Dospel k záveru, že žalobcovi nevznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty v zdaňovacom období november 2010 v sume 49 668,20 € na základe dodávateľských faktúr predložených v konaní, pretože nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre odpočítanie DPH a a vyrubil mu rozdiel dane z pridanej hodnoty vo výške 273,30 €. Krajský súd, zhodne ako žalovaný a správca dane, skonštatoval, že samotné faktúry, ktoré žalobca predložil, nepostačujú pre uplatnenie nadmerného odpočtu, pretože musí dôjsť aj k reálnemu nadobudnutiu takto deklarovaného tovaru. Opierajúc sa o judikatúru Súdného dvora Európskej únie (C-342/87-Genius Holding) uviedol, že právo na odpočet sa nevzťahuje na daň, ktorá je splatná len z dôvodu jej uvedenia vo faktúre.

Krajský súd vyhodnotil námietky žalobcu ako irelevantné a nezakladajúce dôvod pre zrušenie rozhodnutia žalovaného. Rovnako sa nestotožnil s námietkou proti procesnému postupu žalovaného, ktorým mal porušiť ustanovenie § 15 ods. 10 zákona o správe daní a poplatkov tým, že neposkytol žalobcovi zákonnú lehotu na vyjadrenie k dodatku protokolu, s ktorým nebol oboznámený. Povinnosť zachovania ôsmich pracovných dní na vyjadrenie daňového subjektu sa podľa názoru krajského súdu vzťahuje len na protokol z daňovej kontroly, pričom prerokovanie protokolu z daňovej kontroly zo 6. augusta 2012 aj s jeho dodatkom z 24. augusta 2012, ktorý bol vypracovaný po doručení vyjadrenia žalobcu k protokolu dňa 16. augusta 2012 deklaruje podpis žalobcu v zápisnici z 27. augusta 2012. Ukončenie daňovej kontroly v zmysle § 15 ods. 13 zákona o správe daní a poplatkov nastalo dňom prerokovania protokolu aj s jeho dodatkom so žalobcom 27. augusta 2012. Krajský súd mal za to, že správca dane postupoval v súčinnosti s daňovým subjektom a v protokole, v dodatku k protokolu, ako aj v rozhodnutí vyhodnotil všetky podstatné doklady, ktorými odôvodnil svoje rozhodnutie.

Ďalej dodal, že sám žalobca v priebehu výkonu daňovej kontroly nepredložil a ani nenavrhol vykonanie konkrétnych dôkazov, ktoré by vyvrátili skutočnosti zistené správcou dane, čo potvrdil aj na pojednávaní vyhlásením, že návrh na výsluch vodiča, ktorý prepravoval tovar, nepovažoval za dôležitý pre rozhodovanie.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

V lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP) podal proti tomuto rozsudku krajského súdu odvolanie žalobca, ktoré odôvodnil skutkovými a právnymi rozpormi záverov súdu, z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/ a f/ OSP.

Žalobca mal za to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku tým, že nespĺňa požiadavky dostatočnosti a objektívnosti, je v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 OSP a zároveň tým porušuje ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Namietal ďalej, že mu bolo uprené realizovať svoje právo na vyjadrenie, keď mu bol dodatok k protokolu odovzdaný až deň jeho prerokovania, t.j. 27. augusta 2012 a jeho obsah mu nebol vopred známy. Z uvedeného dôvodu sa v zápisnici z ústneho pojednávania nachádza len jeho stanovisko k protokolu a nie aj k jeho dodatku.

Poukázal na to, že daňové konanie vykazuje vadu nezákonnosti, keď protokol z daňovej kontroly aj s dodatkom nebol prerokovaný v lehote podľa § 30a zákona o správe daní a poplatkov, čím nadobudol povahu nezákonne získaného dôkazného prostriedku, ktorý nemožno v daňovom konaní použiť.

Protokol o vykonanej daňovej kontrole tvorí spolu s jeho dodatkom podľa žalobcu jeden celok, a preto je potrebné podľa § 120 ods. 1 OZ aplikovať na dodatok k protokolu súčasť veci rovnaké procesné pravidlá ako na hlavnú vec, ktorou je v tomto prípade samotný protokol. Uvedené nachádza vyjadrenie v § 15 ods. 10 zákona o správe daní a poplatkov, podľa ktorého mal správca dane prerokovať aj dodatok k protokolu až po uplynutí stanovenej zákonnej lehoty.

Žalobca ďalej vytýkal krajskému súdu, že sa vo svojom rozsudku jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom nevyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú podstatné a právne významné. Rovnako neuviedol hodnotenie a vykonanie a hodnotenie všetkých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností a neskúmal zákonnosť postupu správnych orgánov.

Vzhľadom na uvedené žalobca žiadal aby Najvyšší súd napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zrušil, vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a zaviazal ho zaplatiť žalobcovi trovy konania.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu zotrval na argumentácii svojho rozhodnutia, pričom navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť, plne sa stotožniac s právnym posúdením veci v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/179/2013/14003 z 2. januára 2013, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer správcu dane č. 3. septembra 2012, č. 9614401/5/2395385/2012/Bi, na základe ktorého žalobcovi nepriznal nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2010 v sume 49 668,20 € a vyrubil mu rozdiel dane z pridanej hodnoty vo výške 273,30 €, pretože žalobca nesplnil zákonné podmienky pre odpočítanie DPH podľa § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, z dôvodu nepreukázania reálneho uskutočnenia obchodov a vzniku daňovej povinnosti tak, ako boli deklarované vo faktúrach; neuniesol dôkazné bremeno a v celom konaní nepredložil dôkazy, ktorými by dokladoval nadobudnutie tovaru od spoločnosti ALABASTER - ONYX, s.r.o. a následný predaj a prepravu tovaru do Maďarska.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) preskúmava súd, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia §

219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odvolaní napadnutého rozsudku. Tieto závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s tým najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc správne posúdenie veci krajským súdom za správne a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a s inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotno-právnymi, ako aj procesno-právnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Najvyšší súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správnych orgánov na tieto námietky.

Podľa § 1a písm. c/ zákona o správe daní, správou daní je evidencia a registrácia daňových subjektov a ich vyhľadávanie, overovanie podkladov potrebných na správne a úplné zistenie dane, daňové konanie, daňová kontrola, evidovanie daní a preddavkov vrátane vysporiadania daňových preplatiek a daňových nedoplatkov, daňové exekučné konanie a ďalšie činnosti správcu dane a iných orgánov 1a) podľa tohto zákona alebo osobitných zákonov.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o správe daní v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní. Podľa § 2 ods. 3 zákona o správe daní správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 zákona o správe daní pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o správe daní, daňovou kontrolou zamestnanec správcu dane zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Podľa § 15 ods. 5 zákona o správe daní daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo a) na predloženie služobného preukazu zamestnancom správcu dane a písomného poverenia zamestnanca správcu dane na výkon daňovej kontroly, b) byť prítomný na rokovaní so svojimi zamestnancami, c)

predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu, e) klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní, f) vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim, g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správcu dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

Podľa § 15 ods. 6 zákona o správe daní kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti: a) umožniť poverenému zamestnancovi správcu dane vykonať daňovú kontrolu, b) zabezpečiť vhodné miesto a podmienky na vykonanie daňovej kontroly, c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou, d) predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia, e) predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, f) umožňovať vstup do sídla kontrolovaného daňového subjektu a do jeho prevádzkových priestorov a umožňovať rokovanie s jeho zamestnancom, g) zapožičať doklady a iné veci mimo sídla alebo prevádzkových priestorov kontrolovaného daňového subjektu alebo poskytnúť výpisy, prípadne kópie (§ 14 ods. 3).

Podľa § 15 ods. 10 zákona o správe daní o výsledku zistenia z daňovej kontroly alebo o určení dane podľa pomôcok vyhotoví zamestnanec správcu dane protokol, ktorý doručí podľa § 17 alebo § 17a kontrolovanému daňovému subjektu spolu s výzvou na vyjadrenie sa k protokolu a na jeho prerokovanie; vo výzve určí dátum prerokovania protokolu, pričom prerokovanie protokolu sa môže uskutočniť až po uplynutí lehoty na vyjadrenie kontrolovaného daňového subjektu k tomuto protokolu. Kontrolovaný daňový subjekt je oprávnený písomne sa vyjadriť k protokolu najneskôr do ôsmich pracovných dní odo dňa jeho doručenia. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť. Ak sa kontrolovaný daňový subjekt písomne vzdá práva na vyjadrenie k protokolu alebo požiada správcu dane o prerokovanie protokolu v lehote kratšej, ako je určená vo výzve na prerokovanie protokolu, môže zamestnanec správcu dane na požiadanie kontrolovaného daňového subjektu prerokovať protokol aj v kratšej lehote. Ak sa kontrolovaný daňový subjekt v deň určený vo výzve nemôže zúčastniť na prerokovaní protokolu, je povinný určiť si na tento účel zástupcu. Správca dane je oprávnený na základe písomného vyjadrenia kontrolovaného daňového subjektu alebo z vlastného podnetu v protokole opraviť chyby a iné nesprávnosti najneskôr v deň jeho prerokovania s kontrolovaným daňovým subjektom alebo s jeho zástupcom. Vyjadrenie kontrolovaného daňového subjektu k protokolu podľa druhej vety vrátane jeho vyhodnotenia správcom dane správca dane zaznamená v dodatku k protokolu. Dodatok k protokolu je súčasťou protokolu.

Podľa § 15 ods. 13 zákona o správe daní a poplatkov, veta prvá, daňová kontrola je ukončená dňom prerokovania protokolu s kontrolovaným daňovým subjektom alebo jeho zástupcom.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov, dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní a poplatkov, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pri tom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní a poplatkov, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, v hlásení a vyúčtovaní, alebo, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 43 ods. 1 zákona o DPH, oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru alebo na ich

účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, s výnimkou ods. 3 a 6. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku Krajského súdu a preto sa v súlade s § 219 ods. 2 OSP obmedzuje len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku a na zdôraznenie uvádza, že je nevyhnutné pre účely § 49 ods. 1 a nadväzne § 51 ods. 1 zákona o DPH, kumulatívne splnenie všetkých zákonom definovaných podmienok v ich vzájomnej súvislosti, t.j. preukázania vecného súvisu medzi prijatým zdaniteľným plnením a daňovým dokladom, ktorým platiteľ dane deklaruje prijatie zdaneného plnenia. Pre splnenie zákonných podmienok pre vznik nároku na odpočet dane nepostačuje iba predloženie dokladov (faktúra) s predpísaným obsahom. Daňové doklady musia jednoznačne preukazovať prijatie zdaniteľného plnenia, skutočnosť, že zdaniteľné plnenie bolo prijaté od platiteľa, ktorý fakturoval zdaniteľné plnenie. Pokiaľ nie je preukázané, že tieto hmotnoprávne podmienky boli splnené, nepostačuje na vznik nároku na odpočet dane len samotná existencia daňového dokladu, hoci by obsahoval všetky formálno-právne náležitosti. Stotožnil sa aj s názorom správnych orgánov, že dôkazy ktoré navrhoval žalobca a dôkazy, ktoré boli vykonané v daňovom konaní nepreukázali dostatočne prijatie zdaniteľného plnenia a ďalšie potrebné skutočnosti na preukázanie vzťahu medzi zdaniteľným plnením a daňovým dokladom, ktorým žalobca preukazoval prijatie tohto plnenia. Naopak správca dane dostatočne spochybnil reálny a skutočný ďalší predaj predmetného tovaru v reťazci kupujúcich a predávajúcich.

Takisto k procesným námietkam žalobcu, Najvyšší súd zdôrazňuje správnosť záverov prvostupňového súdu, keď zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že namietaný dodatok k vyjadreniu k protokolu o kontrole dane z pridanej hodnoty, bol súčasťou prerokovania protokolu so žalobcom dňa 27.08.2012. Ustanovenie § 15 ods. 10 nestanovuje povinnosť správcu dane, aby vypracovaním dodatku dal tento rovnako ako aj samotný protokol z daňovej kontroly na vyjadrenie sa do ôsmich pracovných dní daňovému subjektu.

Najvyšší súd poukazuje na to, že v zmysle ustanovenia § 29 ods. 8 zákona o správe daní a poplatkov, dôkazné bremeno je na strane daňového subjektu. V daňovom konaní je povinnosťou daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane tieto dôkazy posudzuje. Správca dane, ktorý získa oprávnené pochybnosti o tom, či bola predmetná služba dodaná, nie je povinný dokazovať jej nedodanie, ale daňový subjekt musí vedieť preukázať uskutočnenie zdaniteľného plnenia osobou uvedenou v predkladaných faktúrach, pokiaľ si uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry. Ak daňovník neunesie v tomto zmysle dôkazné bremeno, nemôže byť úspešný v uplatnení nároku na odpočet DPH.

Žalobca ako podnikateľský subjekt má byť dostatočne oboznámený so svojimi povinnosťami daňovníka vo vzťahu k správcovi dane, ktoré vyplývajú z daňových zákonov. Dá sa preto oprávnené očakávať od daňovníka vedomosť o tom, že má v zmysle daňových predpisov preukázať pri predpokladanej daňovej kontrole, že k zdaniteľnému plneniu skutočne došlo a taktiež musí vedieť preukázať, že kto uvedenú službu skutočne aj reálne poskytol. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo daňovej povinnosti daňového subjektu.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ust. § 250k ods. 1 OSP v spojení s ust. § 224 ods. 1 OSP za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá OSP. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.